

еднакво голѣми. На маслиненото дърво горе бѣ кацналъ щуреца, който нито ядѣше, нито пиеше, а непрестанно пѣеше и славословѣше Бога. И сега сѣщо пѣеше той и Соломонъ се услуша и разбра словата на щуреца: „О, Соломоне, не въздишай и хвали Бога заедно съ менъ! Защото, вижъ, ти лежишъ сега на мѣстото, което търсишъ!“

Издигна се Соломонъ и хвърли погледъ върху полето на около и не видя друго освенъ стърнището и двата кръстци и маслиненото дърво, и той чу по-нататъшнитѣ думи на щуреца:

„Тая нива принадлежи на двамина братя. Тѣ прибраха заедно жетвата и я раздѣлиха на две равни половини. Всѣки тури следъ туй своитѣ снопе на кръстецъ и си отиде у дома, да си отпочива. Ала къмъ среднощъ по-стария братъ се събуди и рече на жена си: „Богъ ни е благословилъ и въ града и въ полето. Богата жътва даде нивата ни и тукъ сладко спятъ дечицата ни. Ала самичкъ, безъ вѣрна другарка, е моя братъ. Ще отида, ще зема отъ моя кръстецъ нѣколко снопа и ще ги притуря при тия на братъ ми. Утре той ще види, че кръстеца му е порасѣлъ и ще се радва“. И когато още бѣ тъмно, той отиде на полето и отнесе отъ своитѣ снопе при снопитѣ на своя братъ.

„Ала когато презъ деня той отиде пакъ на полето, и двата кръстци бѣха еднакво голѣми, и това го зачуди премного. Той не знаеше, че още преди него презъ нощта братъ му бѣ сторилъ сѣщото. По-младиятъ братъ си бѣрекълъ: „Азъ съмъ самъ и не се нуждая отъ такова богато благословение. Моя братъ има жена и деца и повече грижи отъ мене. Азъ ще увелича неговия кръстецъ и ще го зарадвамъ съ туй“. А и брата сѣщо се чудѣше, когато видя презъ деня, че и двата кръстци сѣ едакво голѣми.

„На следната нощъ стана най-първо по-стария и отнесе отъ жътвата си много при

оная на брата си. И когато се върна у дома, за да спи, на нивата дойде по-младия и не забѣлѣжи нищо, натовари се съ снопе, понесе ги при кръстеца на брата си и си отиде тогава у дома и легна да спи. — Ала на утрото и двамината се чудѣха пакъ, защото напълно равни единъ на другъ стоеха предъ тѣхъ кръстцитѣ. И тѣ скриха единъ отъ другъ мислитѣ си и не си казаха нищо.“

Тѣй разказваше щуреца, и прибавяше: „Остани тукъ и се прислушай, царю! Скоро ще се яватъ и двамината“.

Нѣмаше нужда много да чака царя, тѣй като скоро дойдоха двата братя, едина отъ дѣсно, другия отъ лѣво, и двамината съсъ снопе натоварени, които искаха да пренесатъ къмъ кръстеца на другия. Тѣ се срещнаха по средата, до дървото, уплашиха се, изтърваха снопето, уловиха се и се познаха единъ другъ; и се радваха и цѣлуваха и плачеха отъ вълнение единъ другиму въ прегръдкитѣ.

Когато царя гледаше тая картина на братско съгласие, пристѣпи къмъ тѣхъ и рече: „Отстѣпете ми, честни братя, тая нива за мѣсто за храмъ! Нѣма по-достойно и по-свѣто мѣсто на широката Господова земя отъ тая нива, осветена чрезъ вашата обичъ. Десеторно ще ви заплати Соломонъ цената ѝ.“

Братята се наведоха къмъ земята и речекоха: „Да бжде това, което желаетъ, о могъщи и мѣдри царю!“ — Така бѣ турена тукъ основата на храма, тѣкмо на мѣстото кждето стояха кръстцитѣ и маслиненото дърво.

И земята не се тресѣше вече и не изхвърляше вече нищо нагоре. Здраво стоеше земята и не се клатѣше никога. Въздуха ечеше пакъ отъ ангелски пѣсни, а небеснитѣ духове носѣха камъни. Не се чуваха никакви удари съ чукове и безъ мѣжа се издигна сградата високо къмъ небето.

Отъ немски Г. П.

